

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/21/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118351739
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kálmánová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:6118351739.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Borisa Minksa, v právnej veci žalobcu: C. F. O., H., so sídlom A. út XX, XXX X S., B., IČ: XX-XX-XXXXXX, zastúpený advokátskou kanceláriou: PETKOV & Co s.r.o., so sídlom Bratislava, Šoltésovej 7325/14, IČO: 50 430 742, proti žalovanej: Y. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., R. X/XXX, zastúpená advokátskou kanceláriou: Nagy & Nagy, s.r.o., so sídlom Nové Zámky, Kukučínova 8, IČO: 53 582 268, o zaplatenie 105,09 eura s príslušenstvom, odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 11C/1/2019-200 zo dňa 12. augusta 2022, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch I., IV. a V. p o t v r d z u j e .

II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch II. a III. m e n í t a k , ž e :

Žalovaná je povinná žalobcovi titulom nákladov spojených s uplatnením pohľadávky zaplatiť sumu vo výške 70 eur, a to v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorého nároku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie v záhlaví označeným rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 105,09 eura v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšnej časti ohľadne nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 70 eur žalobu zamietol (výrok II.). Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20,04% (výrok III.). Nárok žalovaného na zaplatenie 88,39 eura s príslušenstvom uplatneným vzájomnou žalobou zamietol (výrok IV.). Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe voči žalovanému v rozsahu 100 % (výrok V.). Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ustanovením článku 4 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) číslo 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, článkom 4 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a rady číslo 864/2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky (Rím II), § 33/A ods. 1, 6, § 33/B ods. 5, 5a, § 7/A ods. 1, 3, 6 maďarského zákona číslo I/1988 o cestnej doprave, § 232 ods. 3, § 147 ods. 1, 2, 3 CSP, § 451 ods. 1, 2, § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

1.1. V odôvodnení uviedol, že žalobca žalobou doručenu dňa 14.10.2018 Okresnému súdu Banská Bystrica sa domáhal, aby súd v upomínacom konaní vydal platobný rozkaz, ktorým zaviazhe žalovaného zaplatiť sumu 105,09 eura, náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 70,00 eur, ako aj náhradu trov konania. Žalobca odôvodnil žalobu tým, že je obchodná akciová spoločnosť v 100 %

vlastníctve maďarského štátu, ktorá je oprávnená a povinná vo vlastnom mene uplatňovať na základe maďarského zákona č. I. z roku 1988 o cestnej doprave v spojení s nariadením maďarského Ministerstva hospodárstva a dopravy č. 36/2007 o poplatkoch za používanie diaľnic, rýchlostných ciest a hlavných ciest (ďalej len "Nariadenie o poplatkoch") voči neoprávneným používateľom ciest pohľadávku vzniknutú z titulu neoprávneného použitia spoplatnenej cesty vo forme tzv. sankčného poplatku vo výške určenej Nariadením o poplatkoch, ako aj prípadnú náhradu škody. Žalobca na základe elektronickej kontroly oprávnenosti používania spoplatnených ciest v B. v čase 27.10.2016 o 14:15:00 na mieste kontroly MO/V - MO U. (70,1 km) haládo (PE) zistil, že motorové vozidlo s K. LV XXXDD registrované v Slovenskej republike, zaradené do platobnej kategórie D1, ktorého držiteľom bol v čase kontroly žalovaný bolo prevádzkované na spoplatnenom úseku cestnej komunikácie bez platného oprávnenia. V dôsledku uvedeného vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť pohľadávku vo výške určenej podľa § 7/A ods. 3 Nariadenia o poplatkoch vo výške 14.875,- HUF (základná sadzba pohľadávky); žalobcom bola uplatňovaná v mene eur vo výške 48,37 eura (EUR/HUF 307,4). Žalobca podľa §33/B ods. 5 ZoCP vyzval žalovaného na zaplataenie uvedeného poplatku v lehote do 30 dní od doručenia výzvy. Podľa § 7/A ods. 6 Nariadenia o poplatkoch sa výzva považuje za doručeníu piaty pracovný deň odo dňa ich podania na poštovú prepravu, pokiaľ sa nepreukáže iný deň doručenia a to aj v prípade, ak sa adresát o obsahu zásielky nedozvedel, napríklad z dôvodu, že zásielku odmietol prevziať alebo ju neprevzal v odbernej lehote. Výzva bola žalovanému odoslaná dňa 01.06.2017. Napriek predchádzajúcej výzve žalovaný pohľadávku v základnej sadzbe nezaplatil riadne a/alebo včas, v dôsledku čoho mu ex lege podľa § 7/A ods. 3 Nariadenia o poplatkoch vznikla povinnosť zaplatiť zvýšenú sadzbu vo výške 59.500,- HUF, čo po prepočte predstavuje 193,48 eura (EUR/HUF 307,4). Náklady spojené s uplatnením práva žalobcu vzniknuté v predsúdnom štádiu uplatnenia pohľadávky znáša a je povinný zaplatiť dlžník a to podľa § 6:39 maďarského zákona č. V/2013 v spojení s Nariadením Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 864/2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky (Rím II). Výška nákladov uplatnená právnyu zástupcom žalobcu v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnuté právne služby je vzhľadom na výšku uplatnenej pohľadávky určená ako minimálna tarifná odmena v sume 16,60 eura bez DPH (§10 ods. 1 vyhlášky). Ku každému úkonu právnej služby si advokát uplatňoval tzv. režijný paušál, ktorý bol pre rok 2017 určený vo výške 8,84 eura bez DPH. V predsúdnom štádiu advokát vykonal podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky 3 úkony právnej služby, pričom výšku v súlade s § 13 ods. 1 vyhláška znížil na 70 eur vrátane DPH.

1.2. Okresný súd Banská Bystrica vydal platobný rozkaz, voči ktorému žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal odpor, v ktorom namietal dôvodnosť pohľadávky, nakoľko dňa 28.08.2017 v súlade s výzvou žalobcu zaplatil sumu 88,39 eura, t. j. v plnej výške. Napriek tomu žalobca zaslal ďalšiu výzvu na zaplataenie zvýšenej časti sankčného poplatku a náhrady nákladov. Tento postup považuje za priečiaci sa dobrým mravom. Poukázal na lehotu 60 dní na doručenie výzvy v zmysle ust. 7/A ods. 5 - 6 s poukazom na osobitné ustanovenie § 33/B ods. 5 zákona č. I./1998 a že ide o prekluzívnu lehotu. Ako dátum kontroly sa vo výzve uvádza dátum 27.10.2016. Prvá výzva zo dňa 29.05.2017 bola teda doručená po márnom uplynutí 60 dňovej prekluzívnej lehoty a teda právo na vymáhanie pohľadávky už zaniklo. K nároku na náhradu nákladov vo výške 70 eur uviedol, že sa vec nedostala do štádia súdneho konania a tým pádom žalobca nemá nárok na úhradu nákladov v zmysle zákona č. 160/2015 Z.z. a ani v zmysle prísl. zákonov B. mu neprináleží. Namietla zneužitie osobných údajov, resp. nedostatok právneho základu pre získavanie a nakladanie s osobnými údajmi. Poskytovanie informácií z evidencie vozidiel je ust. § 113 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Osobné údaje o držiteľovi alebo vlastníkovi vozidiel môžu byť poskytované podľa čl. 3 ods. 6 dohovoru o cestnej premávke (Viedeň 1968) alebo smernice EO a Rady 2015/413/EU z marca 2015, uvedená smernica bola implementovaná do § 61 zákona č. 372/1990 Z.z. o priestupkoch, ktorý vymenúva priestupky, pri ktorých sú osobné údaje sprístupnené pre prísl. orgány členských štátov EU. Neuhradenie sankčného poplatku za neoprávnené použitie spoplatnených ciest medzi ne nepatrí. Je teda otáznym právny základ pre spracovanie osobných údajov žalovanej, resp. pre nakladanie s nimi. Žalobca na základe výzvy Okresného súdu Banská Bystrica navrhol podľa § 14 ods. 1 Zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní, pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa Civilného sporového poriadku. Okresný súd Banská Bystrica postúpil predmetnú právnu vec tunajšiemu súdu ako súdu miestne príslušnému dňa 03.01.2019.

1.3. Keďže ide o konanie s cudzím prvkom, súd sa zaoberal otázkou právomoci a rozhodného práva. V zmysle uznesenia Súdného dvora vo veci C-30/21 zo dňa 21.09.2021 sa článok 1 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12.12.2012 o právomoci a o uznávaní a výkone

rozsudkov v občianskych a obchodných veciach má vykladať tak, že žaloba o vymożenie poplatku za používanie spoplatnenej cesty súdnou cestou, ktorú podala spoločnosť zmocnená zákonom, ktorý kvalifikuje vzťah vyplývajúci z tohto používania ako súkromnoprávny, spadá po pojem občianske a obchodné veci. Právomoc súdu Slovenskej republiky je daná podľa čl. 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach. Rozhodným právnym poriadkom je podľa čl. 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky (Rím II), maďarský právny poriadok. Z výpisu z obchodného registra, vedeného Ministerstvom spravodlivosti Maďarska vyplýva, že žalobcov predmet podnikania je doplnkové služby pre suchozemský transport. Žalobca je obchodná akciová spoločnosť v 100 % vlastníctve maďarského štátu, ktorá je v zmysle § 33/A. ods. 6 zákona č. I. z roku 1988 o cestnej doprave oprávnená a povinná vo vlastnom mene uplatňovať na základe maďarského zákona č. I. z roku 1988 o cestnej doprave v spojení s nariadením maďarského Ministerstva hospodárstva a dopravy č. 36/2007 o poplatkoch za používanie diaľnic, rýchlostných ciest a hlavných ciest (ďalej len "Nariadenie o poplatkoch") voči neoprávneným používateľom ciest pohľadávku vzniknutú z titulu neoprávneného použitia spoplatnenej cesty vo forme tzv. sankčného poplatku vo výške určenej Nariadením o poplatkoch, ako aj prípadnú náhradu škody. V zmysle elektronickej kontroly vykonanej žalobcom na oprávnenosť používania spoplatnených ciest dňa v čase 27.10.2016 o 14:15:00 na mieste kontroly MO/GY33J - MO U. (70,1 km) haládo (PE) zistil, že motorové vozidlo s K. LV XXXDD, registrované v Slovenskej republike, zaradené do platobnej kategórie D1, ktorého držiteľom bola v čase kontroly žalovaná, bolo prevádzkované na spoplatnenom úseku cestnej komunikácie bez platného oprávnenia. Listom zo dňa 29.05.2017 vyzval žalovanú právny zástupca žalobcu podľa §33/B. ods. 5 zákona č. I. z roku 1988 o cestnej doprave na úhradu sankčného poplatku vo výške 48,39 eura (14.875,- HUF) a náklady s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur v lehote do 30 dní od doručenia výzvy, s upozornením, že ak nebude pokuta v základnej sadzbe zaplatená v zákonnej 30 dňovej lehote od doručenia výzvy, vznikne mu povinnosť uhradiť zvýšenú sadzbu pokuty vo výške 193,56 eur (59.500,- HUF). V zmysle podacieho hárku bola výzva podaná na poštovú prepravu 01.06.2017. Nakoľko žalovaný predmetnú sumu neuhradil v 30 dňovej lehote, žalobca mu zaslal ďalšiu výzvu, kde ho poučil o povinnosti úhrady zvýšenej sadzby poplatku vo výške 193,48 eura, ako aj na úhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 70 eur, pričom vzhľadom na čiastočnú úhradu vo výške 88,39 eura, si výzvou od žalovaného uplatnil pohľadávku vo výške 175,09 eura. Podľa § 7/A ods. 6 Nariadenia o poplatkoch sa výzva považuje za doručeníu piaty pracovný deň odo dňa ich podania na poštovú prepravu, pokiaľ sa nepreukáže iný deň doručenia a to aj v prípade, ak sa adresát o obsahu zásielky nedozvedel, napríklad z dôvodu, že zásielku odmietol prevziať alebo ju neprevzal v odbernej lehote. V zmysle vyjadrenia žalovaného, pohľadávku uhradila dňa 28.08.2017.

1.4. Žalovaná namietala preklúziu uplatneného nároku z dôvodu, že prvá výzva zo dňa 29.05.2017 jej nebola zasielaná v 60 dňovej lehote od uskutočnenej kontroly dňa 27.10.2016, preto právo na vymáhanie pohľadávky zaniklo. Z uvedeného dôvodu si aj vzájomnou žalobou uplatnil titulom bezdôvodného obohatenia nárok na vrátenie dobrovoľne uhradenej časti poplatku vo výške 88,39 eura. Súd posudzoval námietku podľa § 33/B. ods. (5) a (5a) maďarského zákona č. I./1988 o cestnej doprave, podľa ktorého sa uvedená lehota počíta odo dňa zistenia držiteľa dotknutého vozidla, nie od vykonanej kontroly. V zmysle dokladov doložených žalobcom k zisteniu totožnosti držiteľa vozidla došlo zo strany žalobcu dňa 23.05.2017, a to nahliadnutím do súdneho spisu (§ 97 ods. 1 CSP) vedeného Okresným súdom Ružomberok pod sp. zn. 3C/4/2017, pričom podľa priloženej tabuľky, dwd s identifikačnými údajmi bolo súdom nahraté dňa 10.05.2017. Súd mal teda za preukázané, že výzva bola zaslaná v rámci 60 dňovej prekluzívnej lehoty, nakoľko žalobca bol nahliadnuť do spisu 23.05.2017 a už dňa 01.06.2017 bola výzva na úhradu poplatku podaná na poštovú prepravu. Na preukázanie včasnosti tejto lehoty súd požiadal aj o pripojenie spisu OS Ružomberok č. k. 3C/4/2017 a uvedené dátumy vychádzajú aj z daného spisu.

1.5. K námietke o nezákonnosti získania identifikačných údajov žalovaného súd uviedol, že žaloba ako osobitný druh podania musí spĺňať tak všeobecné náležitosti zakotvené v § 127 CSP, aj osobitné náležitosti upravené v § 132 Civilného sporového poriadku, pričom k osobitným náležitostiam patrí aj uvedenie označenia strán. V zmysle § 133 ods. 1 CSP sa fyzická osoba označuje menom, priezviskom, adresou trvalého pobytu alebo pobytu, dátumom narodenia alebo iným identifikačným údajom. Žalobca označil žalovanú - fyzickú osobu, tak ako vyžaduje zákon, a preto žaloba spĺňa uvedenú osobitnú náležitosť. Postup žalobcu ohľadne identifikovania strany sporu pred podaním žaloby a získanie údajov v rozpore s GDPR nemá to vplyv na merito veci a súd nie je povinný a ani oprávnený skúmať postup

žalobcu v rámci tohto konania. Rovnako nie je oprávnený skúmať postup iného súdu. S ohľadom na uvedené, nepovažoval za potrebné prejudiciálne riešiť zákonnosť postupu získavania osobných údajov žalovaného.

1.6. Na základe skutočnosti, že žalovaná nerozporovala, že bola v čase kontroly držiteľom, resp. vlastníkom vozidla s K. LV XXXDD registrované v Slovenskej republike a že v mieste kontroly dňa MO/V - MO U. (70,1 km) haládo (PE) 27.10.2016 o 14:15:00 prevádzkoval dané vozidlo na spoplatnenom úseku cestnej komunikácie bez platného oprávnenia, čo potvrdzuje aj jeho dobrovoľná úhrada poplatku v sume 88,39 eura, súd mal za preukázané, že žalovaná porušila povinnosť uhradiť poplatok za používanie ciest, v dôsledku čoho si žalobca mohol uplatniť pokutu v zmysle § 7 ods. 3 Nariadenia. Žalobca zistil identifikačné údaje dňa 23.05.2017, v zmysle podacieho hárku dňa 01.06.2017 zaslal žalovanej prvú výzvu zo dňa 29.05.2017 na úhradu sankčného poplatku vo výške 48,39 eura (14.875,- HUF) a náklady s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur v lehote do 30 dní od doručenia výzvy, s upozornením, že ak nebude pokuta v základnej sadzbe zaplatená v zákonnej 30 dňovej lehote od doručenia výzvy, vznikne jej povinnosť uhradiť zvýšenú sadzbu pokuty vo výške 193,56 eura (59.500,- HUF). Podľa § 7/A ods. 6 Nariadenia o poplatkoch sa výzva považuje za doručeníu piaty pracovný deň odo dňa ich podania na poštovú prepravu, pokiaľ sa nepreukáže iný deň doručenia. V zmysle vyjadrenia žalovaného, pohľadávku uhradil dňa 28.08.2017, t. j. po viac ako 30 dňoch od doručenia výzvy a preto vznikol žalobcovi nárok na úhradu zvýšenej sadzby poplatku. Vzhľadom k tomu, že žalovaná uhradila sumu 88,39 eura, rozdiel činí sumu 105,09 eura, preto žalovanú zaviazal doplatiť poplatok v tejto výške.

1.7. Nakoľko súd posúdil nárok žalobcu na doplatenie neuhradenej časti poplatku za dôvodný a uplatnený v rámci zákonom stanovenej prekluzívnej lehote, pričom žalovaný si vzájomnou žalobou uplatnil titulom bezdôvodného obohatenia nárok na vrátenie dobrovoľne uhradenej časti poplatku vo výške 88,39 eura z dôvodu preklúzie tohto nároku a k preklúzii nároku nedošlo, žalovanému nevznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, preto súd nárok uplatnený vzájomnou žalobou zamietol.

1.8. Ďalej uviedol, že náklady spojené s uplatnením práva žalobcu vzniknuté v predsúdnom štádiu uplatnenia pohľadávky znáša a je povinný zaplatiť dlžník, a to podľa § 6:39 maďarského zákona č. VI/2013 v spojení s Nariadením Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 864/2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky (Rím II). V zmysle nášho právneho poriadku, konkrétne podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú aj náklady spojené s jej uplatnením, t. j. ak žalovanému vznikli v predsúdnom štádiu vymáhania nejakej náklady, môže si ich uplatniť v rámci žaloby, priamo v petite. Ide o samostatný hmotnoprávny nárok, pri ktorom nestačí len preukázať jeho vznik, ale aj jeho dôvodnosť a účelnosť. Súd skúma, či advokát úkon právnej služby vykonal, či ho vykonal pred začatím konania, či bol takýto úkon právnej služby dôvodný a účelný a v neposlednom rade, či strana sporu svojmu advokátovi za tento úkon právnej služby aj zaplatila (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. júna 2010, sp. zn. 3M Obdo 2/2010). Z uvedeného vyplýva, že takéto náklady súd prizná, iba ak sú účelné a reálne vynaložené, a preto ich žalobca musí riadne vyčísliť a zdokladovať. Žalobca preukázal, že prostredníctvom právneho zástupcu zaslal žalovanej 2 výzvy, ku ktorým doložil aj podacie hárky, ale nepreukázal, že by mu trovy právneho zastupovania v stanovenej výške aj naozaj vznikli, nakoľko do spisu nedoložil doklad, ktorý by preukázal, že takéto náklady žalobca naozaj vynaložil.

2. Proti zamietajúcej časti rozsudku a súvisiacemu výroku o trovách konania (výroky II., III.) podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Namietal jeho nepreskúmateľnosť, keď z bodu 39. odôvodnenia nie je zrejmé, či súd skutočne zisťoval cudzie právo keď uviedol, že náklady spojené s uplatnením práva vzniknuté v predsúdnom štádiu uplatnenia pohľadávky je povinný zaplatiť dlžník podľa § 6:39 Maďarského zákona č. VI/2013. Nie je zrejmé, či súdom uvedený text je citáciou konkrétneho zákonného ustanovenia, alebo len jeho parafrázou. Z rozsudku ďalej nie je zrejmé, podľa akého práva posudzoval nárok na náklady, či podľa maďarského alebo slovenského. Povinnosť aplikácie práva cudzieho štátu slovenským súdom nezahŕňa iba aplikáciu určitej konkrétnej normy právneho poriadku cudzieho štátu izolovane, ale predpokladá aplikáciu právneho poriadku v jeho celosti, so zohľadnením relevantnej judikatúry súdnych orgánov. Súd zjavne bez zistenia maďarského práva a teda nesprávne posúdil nárok na náklady a nepochopiteľne tak urobil vo svetle záverov slovenskej judikatúry. K § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka poukázal na rozhodnutie NS SR 3MObdo/2/2010, ktoré paradoxne žiadnym spôsobom nevyvracia správnosť jeho argumentácie prezentovanej v spore o existenciu žalobou uplatneného nároku na náklady. Judikát, na ktorý poukázal v rozsudku znie, že príslušenstvom pohľadávky svoje vynaložené náklady na odmenu za právnu službu poskytnutú mimo súdneho konania v

súvislosti s uplatnením pohľadávky. Podľa slovenského práva je príslušenstvom pohľadávky aj náhrada nákladov, čo však nevylučuje existenciu odlišného nároku na náklady, nie ich náhradu. Vyplýva z obsahu maďarského práva povinnosť dlžníka nahrádzať náklady alebo ukladá dlžníkovi za veriteľov znášať náklady, ktorá otázka má podstatný význam. Na uvedenú otázku niet odpovede napriek tomu, že súd na tento podstatný rozdiel medzi nárokom a náhradou nákladov a žalobou uplatnený upozorňoval a opakovane zdôrazňoval, že podľa maďarského hmotného práva je dlžník povinný zaplatiť náklady a nie náhradu nákladov. Konštrukcia nároku na náklady, keď nie je právne významné, či už veriteľ náklady vynaložil alebo tak spraví v budúcnosti, nie je neobjektívny v prostredí Európskeho záväzkového práva a vyplýva z jeho zásad, ktorým odrazom je práve § 6:39 maďarského zákonníka. Súd nesprávne posúdil nárok vo výške 70 eur uplatnený z titulu nákladov, keď ho neprípustne stotožnil s nákladom na náhradu nákladov, v rozpore s § 6:39 maďarského Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že pred súdom prvej inštancie poukázal na skutkové a právne závery rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11CoCsp/9/2020 zo 07.07.2020, ktorého obsah je totožný s jeho právnym názorom. Krajský súd uviedol, že pri dokazovaní existencie nároku na náklady je podstatné, ku ktorému sa náklady uplatňujú, či bol uskutočnený, či bola výzva vyhotovená riadne a odoslaná, nič ďalšie. Na preukázanie nároku na náklady predložil plnomocenstvo advokáta na zastupovanie, výzvu advokáta adresovanej žalovanej z 29.05.2017, na základe ktorej uhradila sumu 88,39 eura, teda jej bola nepochybne doručená, listinu „informácia pre užívateľov spoplatnených ciest v Maďarsku“, výzvu zo dňa 17.10.2017 na zaplatenie zvýšenej sadzby pokuty a podací hárok z 18.10.2017. Žalovaná nerozporevala skutočnosť, že služby advokát poskytol žalobcovi v predsúdnom štádiu vymáhania dlžnej sumy a to 3 úkony právnej pomoci. Vzhľadom na to má za to, že rozsudok je v tejto časti vecne nesprávny.

3. Žalovaná odvolaním napadla rozsudok vo vyhovujúcej časti a súvisiacom výroku o trovách konania (výroky I., III.), zamietajúci výrok IV. a výrok o trovách konania V. Poukázala na porušenie práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. Uviedla, že rozsudok považuje za nepresvedčivý, nezrozumiteľný, keďže sa súd nevysporiadal s uzneseniami, na ktoré v priebehu konania poukazovala (Krajských súdov v Bratislave sp. zn. 5Co/29/2020, v Žiline sp. zn. 9Co/50/2020, sp. zn. 6Co/66/2020, v Trnave sp. zn. 10Co/229/2019, uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/68/2017, 9Cdo/2017/2020, 9Cdo/227/2020). Z týchto rozhodnutí vyplýva, že získavanie osobných identifikačných údajov žalobcov za súčinnosti súdu je v rozpore so zásadou rovnosti strán a zásadou kontradiktórnosti. Z rozhodnutia Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 3C/4/2017 jednoznačne vyplýva, že žalobca získal jej osobné údaje spôsobom porušujúcim zásadu rovnosti strán a kontradiktórnosti konania a tým, že súd žalobe sčasti vyhovel, legalizoval proces získavania osobných údajov v rozpore s vyššie citovaným právnym názorom. V otázke preklúzie práva súd nemal prihliadnúť na identifikáciu držiteľa motorového vozidla spôsobom, ktorý je v rozpore s ústavou garantovaným právom na spravodlivý proces a čl. 6 základných princípov CSP. Takto predložený dôkaz je podľa jej názoru nevykonateľný. Z uvedeného dôvodu navrhla rozsudok v odvolaní napadnutých častiach zmeniť, žalobu zamietnuť a vyhovieť jej vzájomnej žalobe, eventuálne rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhol rozsudok vo výrokoch I., IV. a V. potvrdiť, vo výroku II. a III. zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnúť, že má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. V časti III. uviedol, že jeho vecná nesprávnosť nespočíva na skutkočnostiach uvádzaných žalovanou, ale je daná vadami, ktoré uviedol vo svojom odvolaní. Rozsudok vo výrokoch I., IV. a V. považuje za vecne správny a zákonný, vychádzajúci zo zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že nie je v rozpore s judikatúrou ESLP a právom na spravodlivý proces, ak súd odôvodní rozhodnutie stručne, pokiaľ sa vysporiada s podstatnými otázkami, čo v danom prípade bolo splnené. K námietke žalovanej ohľadne zákonnosti získavania identifikačných údajov súd jasne konštatoval a uviedol skutkové závery, s ktorými sa stotožňuje a má za to, že nebolo zasiahnuté do práva na rovnosť strán sporu a kontradiktórnosť konania v prospech žalovanej, ktorá mohla účinne uplatňovať prostriedky procesnej obrany a procesného útoku v priebehu konania.

5. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zotrvala na dôvodoch svojho odvolania. Uviedla, že žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti, iba vyjadril súhlas s argumentáciou súdu, zopakovala dôvody svojho odvolania, na ktoré poukázala a stotožnila sa so zamietajúcou časťou rozsudku v časti týkajúcej sa sumy 70 eur.

6. Žalobca v replike zopakoval dôvody svojho vyjadrenia k odvolaniu žalovanej, vrátane toho, že argumentácia žalovanej ohľadom neoprávneného získavania spracovania údajov je nepodstatná, súd sa s ňou vysporiadal. Uviedol, že údaje o žalovanej získal prostredníctvom advokáta postupom podľa § 97 ods. 1 CSP v rámci konania vedenom na Okresnom súde Ružomberok. Postup zákonného sudcu nebol spochybňovaný prostredníctvom žiadneho dostupného prostriedku, preto je namieste uplatnenie prezumpcie správnosti úradného postupu zákonného sudcu v uvedenom konaní a na strane druhej zásada nezávislosti sudcu. Vo vzťahu uplynutiu prekluzívnej lehoty plynúcej od zistenia totožnosti držiteľa vozidla uviedol, že zistenie totožnosti je objektívna skutočnosť, nie je právne významné, či k zisteniu došlo zákonným spôsobom alebo spôsobom, ktorý namieta žalovaná. Žalovaná je tá, ktorá sa dopustila nepráv a jej argumentácia je čisto špekulatívna.

7. Žalovaná v replike zotrvala na svojom odvolaní a vyjadrení k vyjadreniu žalobcu a na svojich odvolacích dôvodoch. Uviedla, že podľa § 113 zák. č. 8/2009 o cestnej premávke žalobca nie je subjektom, ktorému je možné poskytnúť informáciu o evidencii vozidiel. Dňom 25.05.2018 nadobudlo účinnosť Nariadenie EP a Rady EÚ 2016/679 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov. Vzhľadom k tejto skutočnosti bol prijatý nový zákon o ochrane osobných údajov č. 18/2018 z ktorých vyplýva, že osobné údaje o fyzických osobách sa poskytujú len dotknutej osobe, t. j. osobe, ktorej sa týkajú. Nemôžu sa poskytnúť inej osobe, teda ani žalobcovi. Je nemysliteľné, aby žalobca v civilnom sporovom konaní obchádzal zákon a prostredníctvom súdu vyžadoval osobné údaje od iných osôb, ku ktorým nemá prístup. Preto je naďalej názoru, že konajúci súd tým, že žalobe vyhovel, legalizoval proces získavania osobných údajov žalobcom vyššie citovaným spôsobom, čím došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Poukázala zároveň na právny názor Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Co/148/2019 z 31.05.2022, podľa ktorého názoru sa vo veci uplatňuje verejnoprávna sankcia, poplatok a nie poplatok za civilno-správny delikt. Pri tomto závere odvolací súd vychádzal z charakteru žalobcu, ktorý je oprávnený konať vo veciach vyberania poplatkov za používanie ciest, je oprávnený vyhotoviť záznam o vozidle a evidenčnom čísle za účelom preukázania porušenia právnych noriem a vykonávať kontrolnú činnosť ohľadom poplatkov popri dopravnom úrade a prevádzkovateľovi zák. č. 1/1988 o cestnej doprave Maďarskej republiky; kontrolná činnosť sa viaže k činnosti štátnych/správnych orgánov, vrátane subjektov, na ktoré bola táto činnosť delegovaná voči podriadeným subjektom. Vzťah podriadenosti a nadriadenosti je typický pre vzťahy oblasti verejnej správy, odvolací súd ho bral do úvahy, že podľa nariadenia č. 36/2007 (III. 26) Ministerstva hospodárstva a dopravy MR o poplatkoch za používanie diaľnic, rýchlostných ciest a hlavných ciest je potrebné zaplatiť poplatok a v prípade, ak nebol zaplatený, vzniká povinnosť zaplatiť pokutu. Rovnako v § 7/A ods. 4, 5, 6, 8, § 7/B ods. 1, 2 sa používa pojem pokuta. Pod pojmom pokuta sa chápe verejnoprávna sankcia, teda žalobca nesprávne tvrdí, že ide o civilnoprávnu sankciu. Ide o sankciu upravenú v normách verejného práva Maďarskej republiky, nie o spotrebiteľský spor typu nezaplatenia cestovného v MHD. Žalobca vyberá pokuty, rozhoduje teda o povinnostiach osôb v oblasti správneho práva. Bolo by preto neprijateľné, aby všeobecný súd Slovenskej republiky poskytol žalobcovi akúkoľvek súčinnosť pri zisťovaní osôb, ktorým má byť uložená pokuta ako verejnoprávna sankcia upravená v právnych predpisoch iného štátu, mimo pôsobnosť smernice 2011/82 EÚ z 25.10.2011, ktorou sa zjednodušuje zahraničná výmena informácií o deliktach na úsekoch bezpečnosti cestnej premávky. Išlo by o nepripustné rozšírenie teritoriálnej pôsobnosti Maďarských orgánov verejnej správy na územie SR. Preto nenáležitá argumentácia žalobcu o pôvode štátnej moci od občanov a povinnosti súdu poskytnúť žalobcovi súčinnosť k identifikácii žalovaného podľa evidencie vozidiel policajného zboru, ktorá nie je „verejným registrom“.

8. Žalobca v duplike k nedostatku právomoci Slovenských súdov poukázal na uznesenie KS v Bratislave v konaní 14Co/148/2019, ktoré rieši otázku právomoci súdov predčasne, pretože podľa súdov bolo podanie žalobcu neúplné. Právomoc súd skúma až v konaní o úplnom podaní. K otázke nedostatku právomoci súd nedal krajský súd žalobcovi možnosť sa vyjadriť. Pohľadávka uplatňovaná v tomto spore nie je verejnoprávna, je súkromnoprávna, vyplývajúca zo súkromného vzťahu medzi žalobcom a žalovanou a táto vec patrí do verejnej pôsobnosti Nariadenia Brusel I. bis. Závery vyššie uvedeného uznesenia Krajského súdu v Bratislave sú arbitrárne, nezohľadňujú judikatúru ELSD, napríklad vo veci C-30/21, kde sa okrem iného uvádza, že žaloba na vymoženie poplatku za používanie spoplatnenej cesty súdnou cestou, ktorú podala spoločnosť zmocnená zákonom, ktorý kvalifikuje vzťah vyplývajúci z tohto používania ako súkromnoprávny, spadá pod pojem občianske a obchodné veci v zmysle tohto ustanovenia. Z uvedeného dôvodu má za to, že je daná právomoc súdov Slovenskej republiky. Medzinárodná príslušnosť súdu podľa čl. 4 ods. 1 Nariadenia Brusel I. bis. je v predmetnom spore rovnocennou alternatívnou k príslušnosti súdu čl. 7 ods. 2 Nariadenia Brusel I. bis., pričom on je ten,

komu vyplýva možnosť vybrať si, na ktorý zo súdov podá žalobu. Ide o oprávnenie žalobcu „formu schoping“ ako možnosť vybrať si spomedzi viacerých medzinárodne príslušných súdov. Dal odvolaciemu súdu do pozornosti závery vyplývajúce z uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cobo/188/2022 z 05.12.2022 z ktorého vyplýva, že súd prvej inštancie má právomoc v spore rozhodnúť a táto vyplýva z článkov, na ktoré poukázal vo svojom vyjadrení. Zotrvával na svojich vyjadreniach. Vráťane právneho názoru o zákonnosti získania údajov o žalovanej, ktoré uviedol vo svojej replike.

9. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté (žalovanou), v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolania strán sporu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej smerujúce voči výrokom I., III., IV. a V. je nedôvodné.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobca od žalovanej domáhal zaplata sumy 105,09 eura, nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 70,00 eur, ako aj náhrady trov konania na tom skutkovom základe, že žalobca (ako obchodná akciová spoločnosť v 100 % vlastníctve maďarského štátu, ktorá je oprávnená a povinná vo vlastnom mene uplatňovať voči neoprávneným používateľom ciest pohľadávku vzniknutú z titulu neoprávneného použitia spoplatnenej cesty vo forme tzv. sankčného poplatku) na základe elektronickej kontroly oprávnenosti používania spoplatnených ciest v Maďarsku v čase 27.10.2016 o 14:15:00 na mieste kontroly MO/V - MO U. (70,1 km) haládo (PE) zistil, že motorové vozidlo s K. LV XXXDD registrované v Slovenskej republike, zaradené do platobnej kategórie D1, ktorého držiteľom bola v čase kontroly žalovaná bolo prevádzkované na spoplatnenom úseku cestnej komunikácie bez platného oprávnenia, v dôsledku čoho vznikla žalovanej povinnosť zaplatiť pohľadávku vo výške určenej podľa § 7/A ods. 3 Nariadenia o poplatkoch vo výške 14.875,- HUF (základná sadzba pohľadávky); žalobcom bola uplatňovaná v mene eur vo výške 48,37 eura (EUR/HUF 307,4). Žalobca podľa §33/B ods. 5 ZoCP vyzval žalovaného na zaplata uvedeného poplatku v lehote do 30 dní od doručenia výzvy. Podľa § 7/A ods. 6 Nariadenia o poplatkoch sa výzva považuje za doručení piaty pracovný deň odo dňa ich podania na poštovú prepravu, pokiaľ sa nepreukáže iný deň doručenia a to aj v prípade, ak sa adresát o obsahu zásielky nedozvedel, napríklad z dôvodu, že zásielku odmietol prevziať alebo ju neprevzal v odbernej lehote. Výzva bola žalovanej odoslaná dňa 01.06.2017 a napriek predchádzajúcej výzve žalovaná pohľadávku v základnej sadzbe nezaplatila riadne a/alebo včas, v dôsledku čoho jej ex lege podľa § 7/A ods. 3 Nariadenia o poplatkoch vznikla povinnosť zaplatiť zvýšenú sadzbu vo výške 59.500,- HUF, čo po prepočte predstavuje 193,48 eura (EUR/HUF 307,4). Náklady spojené s uplatnením práva žalobcu vzniknuté v predsúdnom štádiu uplatnenia pohľadávky znáša a je povinný zaplatiť dlžník a to podľa § 6:39 maďarského zákona č. V/2013 v spojení s Nariadením Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 864/2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky (Rím II). Výška nákladov uplatnená právny zástupcom žalobcu v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnuté právne služby je vzhľadom na výšku uplatnenej pohľadávky určená ako minimálna tarifná odmena v sume 16,60 eur bez DPH (§10 ods. 1 vyhlášky). Ku každému úkonu právnej služby si advokát uplatňoval tzv. režijný paušál, ktorý bol pre rok 2017 určený vo výške 8,84 eura bez DPH. V predsúdnom štádiu advokát vykonal podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky 3 úkony právnej služby, pričom výšku v súlade s § 13 ods. 1 vyhláška znížil na 70 eur vrátane DPH.

13. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci rozhodol tak, že výrokom I. určil, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 105,09 eura v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti výrokom II. ohľadne nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 70 eur žalobu žalobcu zamietol. Výrokom III. rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania o žalobnom návrhu voči

žalovanej v rozsahu 20,04%, výrokom IV. nárok žalovanej na zaplatenie 88,39 eura s príslušenstvom uplatnený vzájomnou žalobou zamietol a výrokom V. rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe voči žalovanej v rozsahu 100%.

14. Voči v záhlaví tohto rozhodnutia citovanému rozhodnutiu súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná, ktorým odvolaním napadla uvedené rozhodnutie vo výroku I., III., IV. a V., poukazujúc na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h), dôvodiac tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ako aj tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

14.1. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť najmä právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé s tým, že konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.).

14.2. K námietke nesprávnych skutkových zistení je potrebné uviesť, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192 až § 194 CSP.

14.3. Nesprávnym právnym posúdením veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15. Odvolací súd po prejednaní veci - odvolania (v časti žalovanou napádaného výroku I., III., IV. a V.) dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). V tejto časti sa odvolací súd plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude duplicitne opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne skutkovo a právne zdôvodnené s tým, že následne sa odvolací súd obmedzil už len na doplnenie dôvodov podporujúcich vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

16. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že žalovaná v podanom odvolaní namietala najmä, že žalobca získal jej osobné údaje spôsobom, ktorý je v zmysle ustáleného právneho názoru považovaný za porušujúci zásadu rovnosti a kontradiktórnosti a súd prvej inštancie tým, že rozhodol v rozpore s právnym názorom Najvyššieho súdu SR, legitimizoval proces získavania osobných údajov žalobcom.

Poukázala na rozhodovacia prax súdov ako aj na judikáty, z ktorých podľa jej názoru vyplýva názor, že získavanie osobných identifikačných údajov žalovaných zo strany žalobcu za súčinnosti súdu je v rozpore so zásadou rovnosti strán sporu a zásadou kontradiktórnosti konania. Z uvedeného mala za to, že pri posúdení otázky preklúzie práva nemal súd prvej inštancie prihliadnuť na identifikáciu držiteľa motorového vozidla spôsobom, ktorý je v rozpore s právom na spravodlivý proces ako i s čl. 6 CSP, ktorý zároveň podľa čl. 16 ods. 2 CSP považovala za nevykonateľný, resp. v tejto súvislosti uviedla, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a legitímnym spôsobom nepreukázal okamih identifikácie držiteľa vozidla, preto naďalej zotrvala na svojej námietke preklúzie práva, na základe ktorej teda nárok žalobcu zanikol a je daná opodstatnenosť vzájomnej žaloby o vrátenie bezdôvodného obohatenia.

17. V tejto súvislosti odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie vyjadrenom v bode 36. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, kde odvolací súd navyše v zhode s uvedeným právnym názorom súdu prvej inštancie uvádza, že postup žalobcu v rámci získavania osobných, resp. identifikačných údajov žalovanej v čase pred začatím tohto konania nemá vplyv na dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku v tomto konaní. Skutočnosť, akým spôsobom si žalobca zabezpečil identifikačné údaje o žalovanej za účelom jej správneho označenia ako strany spolu v zmysle § 133 ods. 1 CSP nie je skutočnosťou, ktorá by bola spôsobilá ovplyvniť dôvodnosť nároku žalobcu. Naopak, odvolací súd uvádza, uvedený argument žalovanej by mohol byť dôvodný v osobitnom súdnom konaní (napr. v súdnom konaní, ktoré predchádzalo tomu konaniu, v rámci ktorého žalobca mohol získať osobné údaje žalovanej), v rámci ktorého žalobca určitým spôsobom získal osobné resp. identifikačné údaje o žalovanej. Zároveň však, tak ako správne uviedol súd prvej inštancie, že v prejednávanej prípadnej neprišlo k tomu, aby súd prvej inštancie skúmal v prvom rade, akým spôsobom žalobca získal identifikačné údaje o žalovanej a zároveň v druhom rade ak tieto získal v inom súdnom konaní, hodnotiť postup iného všeobecného súdu zvolený v predmetnom konaní. V nadväznosti na vyššie uvedené sa teda odvolací súd nestotožnil s odvolacou argumentáciou žalovanej, že by súd prvej inštancie svojím rozhodnutím legitimizoval nezákonný proces získavania osobných údajov žalobcom. Tiež odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že nepopiera tvrdenie žalovanej, podľa ktorého získavanie osobných identifikačných údajov žalovaných zo strany žalobcu za súčinnosti súdu je (za určitých konkrétnych okolností - pozn. odvol. súdu) v rozpore so zásadou rovnosti strán sporu a zásadou kontradiktórnosti konania, avšak k uvedenému postupu v konkrétnom prejednávanej prípadnej nedošlo, z dôvodu čoho tento argument odvolací súd tiež vyhodnotil za nedôvodný.

18. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd vyhodnotil odvolaciu argumentáciu žalovanej ohľadom nezákonného získavania identifikačných údajov žalovanej za nedôvodnú, za nedôvodnú z vyššie uvedených dôvodov považoval aj nadväzujúcu odvolaciu námietku žalovanej ohľadom preklúzie nároku žalobcu, v rámci ktorej mala za to, že pri posúdení otázky preklúzie práva nemal súd prvej inštancie prihliadnuť na identifikáciu držiteľa motorového vozidla spôsobom, ktorý je v rozpore s právom na spravodlivý proces. Je tomu tak práve z dôvodu ako už odvolací súd vyššie uviedol, že na nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní nemalo vplyv to, akým spôsobom žalobca v čase pred začatím tohto konania (prípadne v inom súdnom konaní), identifikoval držiteľa motorového vozidla resp. žalovanú. Zároveň odvolací súd uvádza, že rozhodnutia, na ktoré žalovaná v podanom odvolaní poukázala vyhodnotil za rozhodnutia nesúvisiace s predmetom tohto konania, v dôsledku čoho neboli spôsobilé ovplyvniť dôvodnosť nároku žalobcu.

19. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd žalovanou napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti výrokov I., IV. a V., (s výnimkou výroku III. o nároku na náhradu trov konania) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil, keď odvolaciu argumentáciu žalovanej nevyhodnotil sa spôsobilú prívodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia vo vyššie citovaných výrokoch.

20. Odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu smerujúce voči zamietajúcemu výroku II. ako i závislému výroku III. o trovách konania ako podané včas, oprávnenou osobou, smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné v súlade s § 378 a § 219 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní žalobcu napadnutej časti výroku II. a závislého výroku III. o trovách konania je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť, keď neboli splnené podmienky pre jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie, pretože odvolací súd vzhliadol odvolanie žalobcu ako dôvodné.

21. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

22. Na základe vyššie uvedeného je teda zrejmé, že predmetom odvolacieho prieskumu, v dôsledku žalobcom podaného odvolania voči výroku II. a III., je i žalobcom uplatnený nárok na náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 70 eur, ktorý nárok bol súdom prvej inštancie zamietnutý z dôvodu, že žalobca nepreukázal, že by mu trovy právneho zastupovania v stanovenej výške naozaj vznikli, pretože do spisu nedoložil doklad, ktorý by preukázal, že takéto náklady naozaj vynaložil.

23. Odvolací súd sa s poukazom na odvolaciu argumentáciu žalobcu nestotožnil s vyššie citovaným právnym záverom súdu prvej inštancie. V prejednávanom prípade je zrejmé, že žalobca si uplatnil nárok na náklady spojené s uplatnením pohľadávky s tým, že tieto sú v danom prípade spojené s poskytnutím právnej služby žalobcovi vo forme tarifnej odmeny advokáta v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z., podľa ktorej výška tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby bola advokátom, s poukazom na výšku uplatňovanej istiny, určená vo výške 16,60 eura bez DPH (§ 10 ods. 1 vyhlášky) s tým, že ku každému úkonu si uplatňoval tzv. režijný paušál, pre rok 2017 určený vo výške 8,84 eura bez DPH. Z obsahu spisu jednoznačne vyplynulo, že v štádiu predsúdneho konania advokát vykonal tri úkony právnej služby (§ 13a ods. 1 písm. a) a c) - prevzatie a príprava zastúpenia, uplatnenie pohľadávky protistrane (výzva) zo dňa 29.05.2017 (č. I. 12) a 17.10.2017 (č. I. 13), ku ktorým výzvam doložil aj podacie hárky na preukázanie odoslania predmetných výziev žalovanej s podacím číslom K. (č. I. 13) a č. K. (č. I. 14). V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti sa odvolací súd nemohol stotožniť s právnym záverom súdu prvej inštancie o nepreukázaní uvedeného nároku žalobcom, keďže je potrebné dať za pravdu žalobcovi, že v čase pred začatím tohto konania došlo k učeniu troch úkonov právnej služby, keď predžalobnú výzvu, ako úkon právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb je potrebné považovať za uskutočnenú jej vyhotovením a odoslaním adresátovi, pričom nie je rozhodujúce, či adresát uvedenú výzvu i prevezme (keď uvedené v konaní nebolo sporné), ale zároveň, náklady spojené s vyhotovením tejto výzvy, resp. výziev, spočívajúce v tarifnej odmene advokáta za vyhotovenie tohto úkonu právnej služby je celkom nepochybne potrebné považovať za náklady spojené s uplatnením pohľadávky v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka (obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3M Obdo/2/2010 zo dňa 09.06.2010).

24. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietnutia žaloby vo zvyšku podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovanej uložil zaplatiť žalobcovi náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 70 eur.

25. O nároku na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v konaní (tak prvoinštančnom, ako i odvolacom) úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).